

Būt drošībā, uzklausot padomu

PREZIDENTS HENRIJS B. AIRINGS

Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā

Glābējs vienmēr ir bijis aizstāvis tiem, kas pieņem Viņa aizstāvību. Vairāk kā vienu reizi Viņš ir teicis: „Cik reižu Es gribēju sapulcināt jūs kopā, kā vista sapulcina savus cālišus, un jūs negribējāt“ (3. Nefijs 10:5; skat. arī, piemēram, Mateja 23:37; M&D 29:2).

Tas Kungs pauda tās pašas bēdas arī mūsu atklāšanas laikmetā pēc tam, kad bija aprakstījis tos daudzos veidus, kādos Viņš aicina mūs uz drošību: „Cik reižu Es esmu aicinājis jūs ar savu kalpu muti un ar eņģeļu kalpošanu, un ar Savu paša balsi, un ar pērkonu balsi, un ar zibeņu balsi, un ar vētru balsi, un ar zemestrīču un stipru krusu balsi, un ar bada un visāda veida sērgu balsi, un ar stipru bazūnes skaņu, un ar tiesas balsi, un ar žēlastības balsi visas dienas garumā, un ar godības un cieņas, un mūžīgās dzīves bagātību balsi, un būtu izglābis jūs ar bezgalīgu glābšanu, bet jūs negribējāt!“ (M&D 43:25).

Liekas, ka Glābēja vēlmei vest mūs uz drošību nav robežu, kā arī ir novērojama pastāvība ar kādu Viņš rāda mums ceļu. Viņš aicina, izmantodams vairāk kā vienu

līdzekli, tā, lai aicinājums sasniegtu tos, kuri vēlas to pieņemt. Šie līdzekļi vienmēr ietver vēstījuma sūtīšanu ar Viņa praviešu muti laikā, kad cilvēki ir cienīgi, lai Dieva pravieši būtu starp tiem. Šiem pilnvarotiem kalpiem vienmēr ir bijusi atbildība brīdināt cilvēkus, parādot ceļu uz drošību.

Pravieša brīdinājums

Kad spriedze 1838. gada rudenī Misūrī ziemeļos pieauga, pravietis Džozefs Smits aicināja visus Pēdējo Dienu svētos pulcēties Fārvestā, lai aizstāvētos. Daudzi atradās vientuļās fermās vai izkļiedētās apmetnēs. Viņš īpaši deva padomu Džeikabam Haunam, mazas apmetnes, sauktu par Haunsmillu, dibinātājam. Tā laika pieraksti ietver sekojošo: „Brālis Džozefs bija sūtījis ziņu ar Haunu, kuram piederēja dzirnavas, lai paziņotu brāļiem, kas tur dzīvoja, ka tiem ir jādodas prom un jāiet uz Fārvestu, bet Hauna kungs nenodeva ziņu.“¹ Vēlāk pravietis Džozefs veica ierakstu savos vēstures pierakstos: „Līdz pat šai dienai Dievs bija devis man padomu, lai paglābtu cilvēkus, kuri klausījās padomā. Nevienam nav bijis nogalināts, kurš dzīvoja atbilstoši manam padomam.“² Tad pravietis ierakstīja skumju patiesību, ka nevainīgas

dzīvības varētu būt izglābtas Haunsmillā, ja šis padoms tiktu saņemts un tam sekotu.

Mūsdienās dienās mēs esam tikuši brīdināti ar padomu par to, kur būt drošībā no grēka un bēdām. Viens no pamatprincipiem, kas palīdz atpazīt šos brīdinājumus, ir tas, ka tie atkārtojas. Piemēram, vairāk kā vienu reizi vispārējā konferencē jūs esat dzirdējuši mūsu pravieti sakām, ka viņš citēs iepriekšējo pravieti un tādējādi būs otrs liecinieks vai dažreiz pat trešais. Katrs no mums, kurš bija pietiekoši vecs, lai klausītos, dzirdēja prezidentu Spenseru V. Kimbalu (1895–1985) dodam padomu attiecībā uz to, cik svarīga mājās ir māte, un tad dzirdēja prezidentu Ezru Taftu Bensonu (1899–1994) citējam un mēs esam dzirdējuši prezidentu Gordonu B. Hinkliju citējam šos abus.³

Apustulis Pāvils rakstīja: „Katra lieta pamatojas uz liecību no divu vai triju liecinieku mutes“ (2. korintiešiem 13:1). Viens no veidiem, kā mēs varam zināt, ka brīdinājums ir no Tā Kunga, ir tāds, ka tika izmantots liecinieku, pilnvarotu liecinieku, likums. Kad praviešu vārdi šķiet atkārtojoši, tad tiem vajadzētu pievērst mūsu uzmanību un piepildīt mūsu sirdis ar pateicību par to, ka dzīvojam šādā svētītā laikā.

Meklēt ceļu uz drošību praviešu padomā liekas likumsakarīgi tiem, kam ir stipra ticība. Kad pravietis runā, tie, kam ir maza ticība, varētu domāt, ka viņi tikai dzird gudru vīru dodam labu padomu. Un tad, ja viņa padoms šķiet mierinošs un saprātīgs, atbilstošs tam, ko tie grib darīt, tie to pieņem. Ja padoms tāds nav, tad tie padomu uzskata par aplamu, vai arī tie savus apstākļus redz kā attaisnojumu tam, lai būtu izņēmumi šim padomam. Tie, kuriem nav ticības, varētu domāt, ka viņi dzird tikai vīrus, kuri kaut kādu savtīgu motīvu vadīti cenšas ietekmēt cilvēkus. Tie var zāķāt un izsmiet, kā to darīja vīrs vārdā Korihors, ar vārdiem, kas ir pierakstīti Mormona Grāmatā: „Un tā jūs aizvilināt šos ļaudis pēc savu tēvu muļķīgajām paražām un pēc jūsu pašu vēlēšanās; un jūs turat tos apspiestībā, it kā viņi būtu jūgā, lai jūs varētu dzīvot pārpilnībā no viņu roku darba, lai viņi neuzdrīkstētos drosmīgi pacelt acis un lai viņi neuzdrīkstētos baudīt savas tiesības un priekšrocības“ (Almas 30:27).

Korihors centās pierādīt, tāpat kā jau no pašiem iesākumiem vīrieši un sievietes nepamatoti centās pierādīt, ka uzklausi padomu no Dieva kalpiem ir atteikšanās no Dieva dotām tiesībām uz neatkarību. Bet šis apgalvojums

nav patiess, jo tas sagroza realitāti. Kad mēs noraidām padomu, kas nāk no Dieva, mēs neizvēlamies būt neatkarīgi no ārējās ietekmes. Mēs izvēlamies citu ietekmi. Mēs noraidām pilnīgi mīloša, visuvarēna, visu zinoša Tēva Debesīs aizsardzību, kura vienīgais mērķis tāpat kā Viņa mīlotā Dēla mērķis, ir dot mums mūžīgo dzīvi, dot mums visu, kas Viņam pieder, un atvest mūs atkal mājās ģimenēs, Viņa mīlestības rokās. Noraidot Viņa padomu, mēs izvēlamies cita spēka ietekmi, kura mērķis ir padarīt mūs nožēlojamus un kura vadmotīvs ir naidis. Mums ir dota tikumiska izvēle kā Dieva dāvana. Drīzāk tā ir neatņemamas tiesības pakļauties tam spēkam, kuru mēs izvēlamies, nevis tiesības izvēlēties būt brīviem no ietekmes.

Stāvēt uz droša pamata

Vēl viens maldīgs secinājums ir ticēt, ka izvēle pieņemt vai nepieņemt praviešu padomu nav vairāk kā izlemt vai pieņemt labu padomu, un gūt no tā labumu, vai arī palikt tur, kur mēs esam. Taču izvēle—nepieņemt pravieša padomu, maina pašu pamatu, uz kura mēs stāvam. Šis pamats kļūst daudz bīstamāks. Kļūda, neuzklausi pravieša padomu, mazina mūsu spēku uzklausi iedvesmotu padomu nākotnē. Labākais laiks, lai izlemtu palīdzēt Noa būvēt šķirstu, bija pirmā reize, kad viņš lūdza. Katra nākamā reizi, kad viņš lūdza un tika noraidīts, mazināja jūtību pret Garu. Un tā ar katru reizi viņa lūgums izklausījās arvien muļķīgāks, līdz sāka līt. Bet tad jau bija par vēlu.

Katru reizi savā dzīvē, kad es izvēlējos vilcināties sekot iedvesmotam padomam vai izvēlējos būt izņēmums, es nonācu pie atziņas, ka esmu nostādījis sevi bīstamā situācijā. Katru reizi, kad es esmu ieklausījies praviešu padomā, kad esmu jutis, ka tas apstiprinās lūgšanā, un esmu tam sekojis, es atklāju, ka virzos uz drošību. Pa ceļam es esmu atklājis, ka ceļš man ir bijis sagatavots un nelīdzenas vietas ir nogludinātas. Dievs veda mani uz drošību pa ceļu, kas tika sagatavots ar mīlestības pilnām rūpēm, un dažreiz šis ceļš ir bijis sagatavots jau krietni sen.

Apraksts Mormona Grāmatas sākumā nāk no Dieva pravieša Lehija. Viņš arī bija ģimenes galva. Dievs viņu brīdināja, lai viņš aizved tos, kurus mīl, drošībā. Lehija pieredze ir kā paraugs tam, kas notiek, kad Dievs dod padomu caur Saviem kalpiem. Tikai tie no Lehija ģimenes,

kuriem bija ticība un kuri paši bija saņēmuši apliecinošu atklāsmi, redzēja gan briesmas, gan ceļu uz drošību. Tiem, kuriem nebija ticības, pārceļšanās uz mežonīgo apvidu šķita ne tikai muļķīga, bet arī bīstama. Tāpat kā visi pravieši arī Lehijs līdz pat savai nāves stundai centās parādīt savai ģimenei, kur tie var atrast drošību.

Viņš zināja, ka Glābējs prasa atbildību no tiem, kuriem Viņš ir uzticējis priesterības atslēgas. Ar šīm atslēgām nāk spēks dot padomu, kas parādīs jums ceļu uz drošību. Tie, kuriem ir šīs atslēgas, ir atbildīgi brīdināt pat tad, kad viņu padomam varētu nesekot.

Atslēgas tiek nodotas atbilstoši pilnvaru līnijai no pravieša caur tiem, kuri nes atbildību par kādu Baznīcas locekļu grupu, tās nonāk arvien tuvāk un tuvāk ģimenēm un atsevišķiem cilvēkiem. Tās ir viens no veidiem, kā Tas Kungs stabu izveido par drošības vietu. Piemēram, es un mana sieva sēdējām vecāku sapulcē, kuru sasauca mūsu bīskaps, lai viņš varētu brīdināt mūs par garīgajām briesmām, ar kurām saskaras mūsu bērni. Es dzirdēju vairāk kā tikai sava gudrā drauga balsi. Es dzirdēju Jēzus Kristus kalpu ar atslēgām, kurš izpildīja savu pienākumu brīdināt un nodot jums, vecākiem, atbildību rīkoties. Kad mēs godājam šī priesterības pārstāvja atslēgas, klausoties un pievēršot uzmanību, mēs satveram glābšanas riņķi, kas mūs nepievils nekādās dzīves vētrās.

Mūsu Debesu Tēvs mūs mīl. Viņš sūtīja Savu Vienpiedzimušo Dēlu, lai Viņš būtu mūsu Glābējs. Viņš zināja, ka mirstīgajā pasaulē Viņš būs nopietnās briesmās, no kurām visļauņākās būs negantā velna kārdinājumi. Tās ir viens no iemesliem, kāpēc Glābējs nodrošināja mūs ar priesterības atslēgām tā, lai tie, kam ir ausis, kas dzird, un ticība paklausīt, varētu doties uz drošības vietu.

Iegūt dzirdošas ausis

Lai iegūtu dzirdošas ausis, ir nepieciešama pazemību. Jūs atceraties Tā Kunga brīdinājumu Tomasam B. Maršam. Tajā laikā viņš bija Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis. Tās Kungs zināja, ka prezidents Maršs un viņa brāļi no Divpadsmit apustuļu kvoruma tiks pārbaudīti. Viņš deva padomu attiecībā uz padoma uzklaušanu. Tās Kungs teica: „Esi pazemīgs; un Tās Kungs, tavš Dievs vedīs tevi aiz rokas un dos tev atbildes uz tavām lūgšanām“ (M&D 112:10).

Tās Kungs deva vēl vienu brīdinājumu, kas attiecas uz katru, kas seko dzīvam pravietim: „Nepaaugstinieties paši, nesacelieties pret Manu kalpu Džozefu; jo patiesi Es saku jums, Es esmu ar viņu un Mana roka būs pār viņu; un tās atslēgas, ko Es esmu viņam devis, un arī jums, netiks viņam atņemtas, līdz Es nākšu“ (M&D 112:15).

Dievs sniedz jums padomu ne tikai mūsu pašu drošībai, bet arī citu Savu bērnu drošībai, kurus jums būtu jāmīl. Daži mierinājumi ir tik brīnišķīgi kā apziņa par to, ka esam bijuši darba rīki Dieva rokās, aizvedot kādu citu drošībā. Šī svētība parasti prasa ticību sekot padomam, kad to ir grūti izdarīt.

Šāds piemērs Baznīcas vēsturē ir Rediks Ņūtons Alreds. Viņš bija viens no glābšanas grupas dalībniekiem, kuru sūtīja prezidents Brigams Jangs (1801–1877), lai atvestu Villija un Martina rokas ratiņu grupas. Pie Svītvatersriveras, netālu no Dienvidu Ejas, kapteinis Džordžs Grants lūdza Rediku Alredu palikt tur ar dažiem vīriem un kravas ratiem un būt gataviem palīdzēt, kad glābēji atgriezīsies ar rokas ratiņu pionieriem.

Glābēji atrada Villija grupu iestigušu sniegā, nosalušu, izsalkušu un mirstošu. Daži no glābējiem turpināja meklēt Martina grupu, kamēr citi palīdzēja Villija grupai veikt šo ļoti grūto pārgājienu pāri Rokī grēdai. Drīz pēc tam, kad viņi bija uzslējuši nometni, Rediks Alreds un viņa vīri ieradās, lai atvestu nepieciešamāko palīdzību un pārtikas krājumus.

Tad Alreds gaidīja kapteini Grantu, lai atgrieztos ar Martina grupu. Pagāja nedēļa aiz nedēļas, bet no viņiem nebija ne miņas. Kad sāka plosīties sniega vētra un laika apstākļi kļuva dzīvībai bīstami, divi no vīriem nolēma, ka palikt ir muļķīgi. Viņi domāja, ka Martina grupa kaut kur pārziemo vai arī tie ir gājuši bojā. Viņi nolēma atgriezties Soltleikas ielejā un centās pārliecināt pārējos darīt tāpat. Alreds atteicās izkustēties no vietas. Prezidents Jangs bija sūtījis viņus un kapteinis Grants—Redika Alreda priesterības vadītājs, bija teicis gaidīt šeit.

Tie, kas griezās atpakaļ, sev līdzī paņēma vairākus kravas ratus, kas bija piepildīti ar nepieciešamajiem krājumiem, un sāka iet atpakaļ uz Soltleikas ieleju. Vēl ļaunāk bija tas, ka viņi aizsūtīja atpakaļ 77 kravas ratus, kas bija ieradušies no ielejas, lai palīdzētu. Daži no šiem kravas ratiem nonāca līdz pat Lielajam Kalnam, pirms ziņneši, kurus aizsūtīja prezidents Jangs, sastapa tos un atgriezta atpakaļ.

Beidzot, vairāk nekā trīs nedēļas pēc tam, kad Rediks Alreds bija palīdzējis Villija grupai, kapteinis Grants ieradās ar Martina grupu. Šie pionieri bija vēl vairāk novārdzināti un bija pieredzējuši vairāku cilvēku nāvi. Kapteiņa Granta glābšanas vienība bija maza un ar nelieliem pārtikas krājumiem—bet viņi atradās vairāk nekā 320 km prom no Soltleikas ielejas. Un atkal, tāpēc, ka Rediks Alreds bija palicis uzticīgs savam uzdevumam pat visgrūtākajos apstākļos, viņš bija spējīgs sniegt dzīvībai svarīgu palīdzību un pārtikas krājumus.⁴

Palīdzēt citiem

Jūs dzirdēsiet un lasīsiet iedvesmotu Dieva praviešu padomu palīdzēt jaunajiem Baznīcas locekļiem. Tie, kam ir Redika Ņūtona Alreda ticība, turpinās piedāvāt draudzību pat tad, kad liksies, ka tā nav nepieciešama vai tai nav nozīmes. Tie pastāvēs. Kad daži jaunie Baznīcas locekļi sasniegs garīgā izsūkuma stāvokli, Baznīcas locekļi ar ticību būs blakus, piedāvājot laipnus vārdus un sadraudzību. Tad tie jutīs to pašu dievišķo apstiprinājumu, ko juta brālis Alreds, kad viņš redzēja tos rokas ratiņu pionierus, kas caur lielām grūtībām nāca pie viņa, zinot to, ka viņš var piedāvāt drošību, jo viņš bija sekojis padomam tad, kad to bija grūti izdarīt.

Lai arī pieraksti to nepierāda, taču es esmu pārliecināts, ka brālis Alreds lūdza, kamēr gaidīja. Es esmu pārliecināts, ka viņa lūgšana tika atbildēta. Viņš tad zināja, ka padoms—palikt uz vietas ir no Dieva. Mums ir jālūdz, lai to zinātu. Es apsolu jums, ka šāda ticības lūgšana tiks atbildēta.

Dažreiz mēs saņemsim padomu, kuru mēs nevaram saprast, vai arī mums šķitīs, ka tas neattiecas uz mums, pat pēc apdomīgas lūgšanas un pārdomām. Nenoraidiet padomu, bet paturiet to prātā. Ja kāds, kuram jūs uzticaties, ir iedevis jums kaut ko, kas neizskatās vairāk kā tikai smiltis, apsolīdams, ka tās satur zeltu, jūs rīkosieties gudri, ja uzmanīgi tās sakratot, paturēsiet smiltis, kādu brīdi rokās. Katru reizi, kad es esmu tā rīkojies ar pravieša padomu, sāka parādīties zelta kārti, un es esmu bijis pateicīgs.

Mēs esam svētīti, ka varam dzīvot laikā, kad priesterības atslēgas ir uz zemes. Mēs esam svētīti, ka varam zināt, kur lūkoties un kā ieklausīties balsī, kas piepilda Tā Kunga solījumu, ka Viņš sapulcinās mūs droši

vieta. Es lūdzu, lai mums būtu pazemīga sirds, lai mēs klausītos, lai mēs lūgtu un lai mēs gaidītu glābšanu no Tā Kunga, kas pavisam droši nāks, ja mēs būsīm uzticīgi.

ATSAUCES

1. Philo Dibble, „Early Scenes in Church History,” *Four Faith Promoting Classics* (1968), 90.
2. *History of the Church*, 5:137.
3. Skat., piemēram, *The Teachings of Spencer W. Kimball* (1982), 327; „To the Fathers in Israel,” *Ensign*, 1987. gada nov., 49; „Women of the Church,” *Ensign*, 1996. gada nov., 69.
4. Skat. Rebecca Bartholomew and Leonard J. Arrington, *Rescue of the 1856 Handcart Companies* (1992), 29, 33–34.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri:

1. Izlasiet stāstu par Redika Alreda uzticību. Pajautājiet ģimenes locekļiem, ko viņi būtu darījuši šādā situācijā. Pajautājiet, kā sekošana pravietim notur mūs drošībā? Kā mūsu paklausība ietekmē mūsu apkārtējo cilvēku drošību?

2. Pajautājiet ģimenei, kā viņi var atbildēt izaicinājumam, attiecībā uz kuru pravietis ir devis tādu padomu kā piedienīga ģērbšanās vai izvairīšanās no apšaubāmiem materiāliem plašsaziņas līdzekļos. *Jaunatnes morāles stiprināšanai* (darba Nr. 36550) piedāvā padomu daudziem mūsdienu izaicinājumiem.

3. Izlasiet kopā otro rindkopu ar nosaukumu „Pravieša brīdinājums”. Palūdziet ģimenes locekļus atsaukt atmiņā pēdējo vispārējo konferenci. Aiciniet viņus dalīties evaņģēlija principos, kurus tie atceras, ka dzirdēja minam vairāk kā vienu runātāju. Lieciniet, ka mēs esam svētīti, ka dzīvojam laikā, kad Tas Kungs Savam vārdam nodrošina vairākus lieciniekus.